

РЕШЕНИЕ

№ 86

гр. Разград, 01.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на десети октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Лазар Й. Мичев

Членове: Е. Д. Стоев
Пламен М. Драганов

при участието на секретаря Дияна Р. Георгиева
в присъствието на прокурора Е. Й. Е.
като разглежда докладваното от Пламен М. Драганов Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20223300600232 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава двадесет и първа от НПК.

С Присъда № 33/28.06.2022 г., постановена по НОХД № 124/2021 г. по описа на Районен съд – Разград, подсъдимият В. Л. К. от гр. София е признат за виновен в това, че на 26.05.2019 г. в гр. Разград, без надлежно разрешително е държал високорисково наркотично вещество - 3,4 метилендиоксиметаамфетамин /MDMA/ с нетно тегло 2,81 грама на стойност 112,40 лева, което съгласно Приложение № 1, на основание чл. 3, т. 1 от Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотичните вещества и прекурсорите, са поставени под контрол, включени в Списък 1 - „растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве, поради вредния ефект от злоупотреба с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина“ - престъпление по чл. 354а, ал. 3, т. 1 от НК, поради което и на основание чл. 54 от НК му е наложено наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА в размер на ДЕВЕТ МЕСЕЦА, изтърпяването на което на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено за изпитателен срок от ТРИ ГОДИНИ, както наказание ГЛОБА в РАЗМЕР на 2000.00 лева.

С присъдата е постановено веществените доказателства - остатък от изследваното наркотично вещество - 3,4 метилендиоксиметаамфетамин /MDMA/, поставено в хартиен плик и смачкана хартия от вестник, на основание чл. 53, ал. 2 от НК след влизане на

присъдата в сила да бъдат унищожени като вещи, чието притежаване е забранено.

Подсъдимият В. Л. К. е осъден да заплати в полза на ОД на МВР – Разград сумата от 144.30 лева, представляваща разноски на досъдебното производство, а по сметка на Районен съд - Разград сумата от 44.25 лева, разноски в съдебното производство.

Против присъдата е постъпила въззивна жалба от адв. А. Т. – защитник на подсъдимият В. Л. К.. Според защитника на съдебното следствие обвинителната теза е останала недоказана.

С жалбата се навеждат се доводи за допуснати на досъдебното производство съществени процесуални нарушения при събирането на доказателствата – свидетелят М. Т. имал тенденциозно отношение към подсъдимия и преди инкриминирания случай, а наркотичното вещество, предмет на обвинението, е открито при извършен обиск в нарушение на изискванията на НПК за извършване на такова процесуално следствено действие, поради което следва да се изключи от доказателствената съвкупност. Освен това в доказателствения материал по делото били налице неясноти относно времето на извършване на деянието, които също подкопавали обвинителната теза.

На следващо място по делото не била установено по изискуемия несъмнен начин паричната равностойност на откритото наркотично вещество, което рефлектирало върху преценката за приложението на чл. 354а, ал. 5 от НК, касаеща маловажни случаи, както и досежно приложението на чл. 9, ал. 2 от НК относно малозначителност на деянието. В тази връзка се оспорва стойността, определена от разследващия полицаи по делото, като според защитника въпросът за паричната равностойност на наркотичното вещество е останал неизяснен и от заключението на назначената на съдебното следствие експертиза, като изготвена от вещо лице без специални знания и върху вещество, различно от това по заключението на химическата експертиза.

С оглед изложеното се прави искане въззивния съд да отмени присъдата и да постанови нова, с която да признае подсъдимия В. Л. К. за невиновен и го оправдае по повдигнатото обвинение.

С жалбата не са направени доказателствени искания.

Допълнителни съображения към жалбата не са представени в дадения от първия съд срок.

Препис от жалбата е връчен на Районна прокуратура – Разград, от която не са подадени възражения по чл. 322 НПК.

В открито съдебно заседание подсъдимият В. Л. К. се явява лично и с упълномощен защитник адв. Георги Варамезов.

Защитникът поддържа жалбата на основанията, изложени в нея. Счита, че първоинстанционния съд е бил предубеден във виновността на подсъдимия и при разглеждане на делото е допуснал съществени процесуални нарушения, като не е направил един обективен и безпристрастен анализ на събраните по делото доказателства. На първо място се изтъква, че съдът се е предоверил на показанията на св. М. Т., който е полицейски

служител и в този смисъл заинтересован от изхода на делото, а освен това показанията му, дадени на съдебното следствие, противоречат на показанията на същия свидетел от досъдебното производство. Първоинстанционният съд отклонил искането на защитата за предявяване на веществените доказателства по делото и по този начин нарушил правото на защита на подсъдимия. Освен това съдът допуснал съществено нарушение при събирането на гласните доказателства, като не приложил процедурата за прочитане на показанията на св. Т., дадени на досъдебното производство, при условие, че между тях и дадените такива на съдебното следствие имало съществени противоречия. Изтъква се и нарушение на материалния закон при определяне на наказание под законоустановения минимум без приложението на чл. 55 от НК. Предвид всичко изложено моли въззивния съд да постанови съдебен акт, с който да отмени първоинстанционната присъда и постанови нова оправдателна такава, алтернативно да върне делото за ново разглеждане от друг състав на съда.

Подсъдимият В. Л. К. поддържа становището на защитника си. В последната си дума моли съда да бъде признат за невиновен.

Представителят на Окръжна прокуратура – Разград оспорва жалбата и не прави доказателствени искания. Излага становище, че кредитирането на показанията на св. Т. само по себе си не води до извод за предубеденост на съда, а качеството на свидетеля като полицейски служител не изключва достоверността на показанията му и не противоречи на практиката на Европейския съд по правата на човека. Според прокурора при разглеждане на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване правото на защита на подсъдимия. По отношение на размера на наложеното с присъдата наказание прокурорът счита, че е допусната техническа грешка и са налице предпоставките за приложението на чл. 55 от НК и налагане на наказание под законоустановения минимум.

Окръжен съд – Разград, след като направи собствен анализ на доказателствата по делото и извърши цялостна служебна проверка на атакуваният съдебен акт, приема следното:

Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна, в установения законов срок и до компетентния съд.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Приоритетно следва да бъдат разгледани оплакванията в жалбата, поддържани и в съдебно заседание, за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване на правата на подсъдимия, и изразяващи се в предубеденост на съдебния състав във виновността на подсъдимия.

Внимателния прочит на материалите по развитото се първоинстанционно съдебно производство не дава основание тези оплаквания да бъдат споделени.

Неоснователно е било искането за отвод на първоинстанционния съд поради подаването на сигнал от страна на защитата против съда до инспектората – няма такава

основание за отлагане на делото до произнасяне на инспектората към ВСС, а сам по себе си сигнала не води до извода на заинтересованост или тенденциозност на съдебния състав. Първоинстанционния съд мотивирано е отхвърлил искането за отвод, като е приел, че не са налице данни, които да правят членовете на съдебния състав предубедени и заинтересовани от изхода на делото. По делото, предмет на въззивна проверка, липсват индиции, които да пораждат опасение, че членовете на съдебния състав са били обвързани по някакъв начин от предшестващо формирано убеждение във виновността на подсъдимия В. К. – в съдебните протоколи не е отразено предварително становище по въпроси, касаещи наказателната отговорност на подсъдимия, не е издадено недопустимо отнапред вътрешното убеждение на съдебния състав относно въпросите по съществуващото на делото, в съдебните определения и присъдата не са използвани неприемливи изрази, издаващи тенденциозна нагласа за осъждането на подсъдимия. Щом липсват реални основания от обективен или субективен характер за съмнение в безпристрастността на съда, не може голословно да се предполага пряка или косвена заинтересованост на съдебния състав или негов отделен член от изхода на делото или неговата предубеденост само поради факта, че защитната позиция на подсъдимия е отречена като недостоверна.

По време на цялото наказателно производство като защитници на подсъдимия са се явявали няколко на брой редовно упълномощени адвокати, а в съдебно заседание на 28.06.2021 г. е присъствал и назначения от съда резервен защитник на подсъдимия. Затова не може да се приеме за съществено процесуално нарушение отказът на съда да отложи съдебно заседание, за да може защитата в лицето на адв. Варамезов да се подготви за съдебните прения. Делото е отлагано многократно по причина подсъдимия и неговите защитници, за открито съдебно заседание на 28.06.2021 г. титулярния защитник на подсъдимия адв. Т. не е изложила никакви уважителни причини за неявяване, а в крайна сметка приложеното адвокатско пълномощно на адв. Варамезов представлява частен документ и отразената в него дата на съставяне важи единствено между подсъдимия и защитника. Видно от протокола от открито съдебно заседание защитникът е участвал пълноценно в съдебното следствие и в съдебните прения, като е демонстрирал детайлно познаване на материалите по делото, от което следва, че не е имал необходимост от време за допълнително запознаване с делото.

От фактическа страна:

За да постанови присъдата си контролираната съдебна инстанция е провела подробно съдебно следствие и е положила усилия за изясняване на правно значимите фактически обстоятелства, относими към предмета на доказване. При пълната служебна проверка на присъдата въззивният съд намира, че фактическата обстановка е изяснена правилно от районния съд и събраните на въззивното съдебно следствие доказателства не водят до нейната промяна. По отношение на оценъчната дейност на първоинстанционния съд не се констатираат логически грешки, волята му е обективирана ясно, което позволява проверка на изведените фактически констатации, а те са следните:

Подсъдимият Лъчезар Л. К. е роден на 02.08.2000 г. в гр. София и живее в гр. София.

Същият е неженен, неосъждан, учащ.

През 2019 г. подс. В. К. живеел и учел в гр. Разград.

На 26.05.2019г., около 03,00ч., след възникнал инцидент пред заведение „Сохо“ в гр. Разград, свързан със сбиване, подс. К. бил задържан в центъра на гр. Разград от полицейски служители и отведен в сградата на РУ - Разград. Извършването на първоначалната проверка по случая било възложено на св. М. Т., заемащ длъжността „Началник група КП“. След довеждането му в сградата на РУ - Разград подсъдимият бил отведен в кабинета на св. Т.. Подсъдимият носел платнена чантичка със себе си и св. Т. поискал да провери съдържанието на същата чантичка. Подсъдимият не възразил и сам извадил съдържанието на чантичката си, поставяйки вещите, които изваждал на масата в кабинета. Сред вещите които извадил бил и найлонов плик с поставена в него хартия от рекламен вестник, смачкана на топче. Свидетелят Т. попитал подсъдимия К. какво е това вещество, а последният му обяснил, че това са кристали - наркотично вещество като му казал, че го е закупил преди това от лице, което назовал с името „Бойко“. Бил си закупил това вещество за баловете и бил забравил, че е в чантичката му. Веднага след това св. Т. докладвал на прекия си ръководител за намереното в подсъдимия вещество. На същата дата по реда на чл. 212, ал. 2 от НПК с първото действие по разследването - разпита на св. М. Т., незабавно било образувано настоящото досъдебно производство. С протокол за доброволно предаване от 26.05.2019 г. подс. Васил К. предал на разследващ полицай веществото, открито в него, поставено в смачкана хартия от вестник. В протокола подсъдимият описал, че това са кристали, взети от него от лице на име „Б.“ и били за лична употреба. Откритото в подсъдимия вещество било незабавно огледано и фотографирано, за което бил съставен протокол за оглед на веществени доказателства (л. 19 - л. 23 от ДП). Установено било, че веществото във формата на кристали е сиво на цвят, обвито е във вестник, с общо тегло на веществото и хартията 4,45 грама. При тестване с наркополеви тест веществото реагирало на метамфетамин. Ампулата, с която е извършен теста, е била OPIATES/ AMPHETAMINES TEST. В хода на разследването, чрез възложената химическа експертиза, извършена от специалист в ЦЕКИ към НИК-МВР София (л. 27 – л. 28 ДП) веществото, съдържащо се смачкана хартия от рекламен вестник, предадено от подсъдимия, било подложено на анализ и изследване, като видно от изготвеното заключение представлява 3,4 метилендиоксиметамфетамин (MDMA - екстази) с тегло 2,81 грама с процентно съдържание на (MDMA - екстази) 75,0%. Стойността на наркотичното вещество, според Приложение № 2 към ПМС № 23/29.01.1998 г. за определяне на цените на наркотичните вещества за нуждите на съдопроизводството е в размер на 112, 40 лв.

В хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд по искане на защитата е назначена допълнителна експертиза за установяване стойността на откритото в подсъдимия наркотично вещество. Заключение на експертизата е посочило същата стойност на процесното наркотично вещество от 112,40 лв (2,80 грама x 40 лв).

По доказателствата:

Първоинстанционният съд по предвидения процесуален ред е извършил обоснован

анализ на събрани и проверени в хода на съдебното производство доказателства, приобщени по надлежния ред и подробно описани в мотивите на обжалваната присъда. Според настоящия съдебен състав анализа на доказателствата от първоинстанционния съд не страда от пороците, приписани му с жалбата.

Приетото от районния съд държане от подс. В. К. на наркотично вещество - 3,4 метилендиоксиметамфетамин (MDMA - екстази) с тегло 2,81 грама, въззивният съд също намира за категорично установено. Релевантните обстоятелства се установяват: от показанията на св. М. Т. относно начина на откриване на наркотичното вещество в смачкана хартия от рекламен вестник, намираща се чантичката на подсъдимия, протокола за доброволно предаване, с който същото е предадено от подсъдимия на разследващият орган (л. 17 от ДП), изготвените писмени доказателствени средства - съставеният при извършения оглед на веществено доказателство протокол с приложените към него снимки (л. 19 – л. 23 от ДП) и от заключението на изготвената физико - химическа експертиза (л. 27- л. 28 от ДП). Самостоятелната и съвкупната преценка на посочените доказателствени източници не оставя съмнение за хронологията и надлежното (чрез допустимите по НПК способности и средства) разкриване на обстоятелствата от предмета на доказване – а именно осъщественото от подсъдимия държане на наркотично вещество – процесния 3,4 метилендиоксиметамфетамин (екстази).

Чрез разпит е установено мястото на откриване – в чантичката на подсъдимия, а чрез протокола за доброволно предаването на така открития и имащ значение за разследването предмет, същият е включен като веществено доказателство по делото, което своевременно е огледано, описано и фотографирано при стриктно спазване на предвидения в чл. 110, ал. 1 от НПК за това ред. Съставеният протокол за оглед на веществено доказателство несъмнено е годно доказателствено средство по смисъла на чл. 131 от НПК и отразените в него процесуални действия са годен източник на доказателствена информация.

Чрез изследването на веществото и установената му принадлежност към високорисковите наркотични вещества доказателственият процес, свързващ намирането на веществото в подсъдимия и установеното по този начин държане на високорисково наркотично вещество, е цялостен и непрекъснат, което обуславя и направения от въззивният съд извод за правилност на крайният извод на районния съд, че обвинението срещу подсъдимия В. К. е доказано по несъмнен начин.

Не са налице неясноти относно времето на извършване на деянието, каквото възражение се излага в жалбата. Няма спор, че подсъдимият К. е бил отведен в сградата на РУ – Разград в ранните часове на 26.05.2019 г. – около 03.00 часа. Първоначално с него е беседвал свидетелят Т., а след признанието на подсъдимия, че държи в себе си наркотично вещество, свидетелят е докладвал на началника си и е било необходимо технологично време за да се осигури разследващ полицай, поемни лица и извършване на разпит на свидетеля, като първо действие по разследването, и едва след това в 17.30 часа е изготвен и протокола за оглед на веществени доказателства.

Неоснователно е оплакването, че св. Т. е заинтересован от изхода на делото и

същевременно в случая като полицейски служител е извършвал действия по разследването. В принципен аспект не е спорно както в доктрината, така и в практиката, че служителите на полицията могат да бъдат свидетели с изключение на лицата, посочени в разпоредбата на чл. 118, ал. 2 от НПК, а именно тези, които са извършили действия по разследването и съдебни следствени действия. Показанията им обаче следва да бъдат ценени внимателно и дотолкова, доколкото кореспондират с останалия доказателствен материал по делото. В случая по отношение на свидетеля Т. – служител на полицията, няма процесуални пречки да бъде свидетел по делото, тъй като не е извършвал действия по разследването. Неговите показания са последователни, логични, кореспондират с останалите доказателства по делото и съдът не намира основание да не ги кредитира. Не може да се приеме тезата, че след като подсъдимият е подавал сигнал срещу полицейския служител, последният се явява заинтересован от изхода на делото и едва ли не е държал наркотично вещество с единствената цел да го обвини подсъдимия за това. Посоченото в обвинителния акт, че свидетелят Т. е извършил личен обиск на подсъдимия, не кореспондира с доказателствата по досъдебното производство. По делото няма приложен протокол по смисъла на чл. 82 от ЗМВР за извършен обиск по реда на чл. 80 от същия закон. В показанията си пред съда свидетелят твърди, че е поискал от подсъдимия да провери съдържанието на чантичката, която последният е носел със себе си, при което подсъдимият сам е извадил намиращите се в нея вещи. Тук е момента да се изкаже и несъгласието на настоящия съдебен състав с оплакване на защитата, че първоинстанционния съд не е упражнил правомощията си да констатира противоречията на показанията на свидетеля, дадени на съдебното следствие, с тези от досъдебното производство. На първо място от внимателния прочит на показанията на свидетеля не може да се направи извода за никакви съществени противоречия, които да дадат основание на съда по реда на чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК да приобщи тези от досъдебното производство към доказателствения материал на съдебното следствие. В показанията си от досъдебното производство свидетелят твърди, че е проверил съдържанието на чантичката, без в подробности да излага как на практика е станало това, докато на съдебното следствие изрично твърди, че подсъдимият сам е извадил съдържанието на чантичката върху масата в кабинета и е обяснил какво съдържа намачканото парче вестник. Освен това видно от протокола от съдебно заседание, проведено на 17.06.2021 г. (л. 39 – л. 42 от делото), при разпита на свидетеля са присъствали подсъдимият лично и с двама редовно упълномощени защитници, като няма направено искане от тяхна страна за прочитане на показанията на свидетеля от досъдебното производство, което искане да не е уважено от първоинстанционния съд.

Изложеното в показанията на свидетеля изцяло кореспондира с приложения по делото протокол за доброволно предаване, подписан лично от подсъдимия. И в доктрината и в практиката на ВКС се приема неотклонно, че протоколът за доброволно предаване, макар и да не е регламентиран изрично в процесуалния ни закон, е допустим начин за приобщаване на веществени доказателства към доказателствената съвкупност. Чрез него се постигат идентични доказателствени резултати с тези, обективирани в протоколите за обиск и изземване или претърсване и изземване. От съдържанието на протокола се извлича

информация за мястото, времето и начина на откриване на конкретно вещественно доказателство и лицето, на което то е предано. Именно защото не е регламентиран изрично в НПК, не могат да бъдат споделени и възраженията на защитата за липса на реквизити като час на изготвяне и подпис на подсъдимия върху всяка страница от протокола за доброволно предаване. Не се спори от защитата и се признава от подсъдимия, че ръкописния текст и подписа на страница втора от протокола са положени лично от него, а съдържанието на този ръкописен текст от една страна съответства на описания на страница първа от протокола предмет, който се предава, а от друга страна изцяло кореспондира с показанията на св. М. Т..

Правилно първоинстанционният съд не е кредитирал обясненията на подсъдимия на съдебното следствие, като ги е приел изцяло за негова защитна теза. Същите безспорно се опровергават от останалите доказателства по делото и противоречат на формалната логика.

Показанията на поемните лица, разпитани в качеството на свидетели, безспорно установяват, че действително огледа на веществените доказателства е извършен съобразно нормативните изисквания. Съвсем логично и житейски правдиво е, че тези свидетели, предвид обстоятелствата при които са били ангажирани за поемни лица, не си спомнят в детайли подробности от огледа.

Неоснователно се явява и възражението в жалбата относно паричната равностойност на държаното от подсъдимия наркотично вещество. Дефинираното от защитата като „архаично“ Постановление № 23 на МС от 29.01.1998 г. за определяне на цени на наркотичните вещества за нуждите на съдопроизводството не е отменено и към настоящия момент цените на наркотичните вещества в наказателното производство се определят от него. Константна е съдебната практика, че за определяне на цената на наркотичните вещества за нуждите на наказателното производство не е необходимо назначаването на изрична оценителна експертиза. Няма основания съдът да се съмнява в заключението на химическата експертиза, според което държаното от подсъдимия наркотично вещество представлява 3,4 метилendiоксиметамфетамин (MDMA - екстази) с процентно съдържание 75 %. Безспорно е, че 3,4 метилendiоксиметамфетамин (MDMA) се класифицира като субституиран амфетамин, а съгласно Приложение № 2 към цитираното Постановление определената цена за един грам от това вещество без изисквания за процентно съдържание е 40 лева. Предвид на това дори не е било необходимо назначаването от първоинстанционния съд на допълнителна химическа експертиза за определяне левовата равностойност на наркотичното вещество. С оглед изложеното дотук е безпредметно да се обсъждат възраженията за липса на специални знания у вещото лице като оценител. Безспорно е, че вещото лице по образование е инженер – химик, работи в химическа лаборатория към ОДМВР – Русе като експерт химик и има специални знания в областта на наркотичните вещества. Именно тези специални знания на вещото лице са от значение в случая, тъй като, както вече бе посочено, цените на наркотичните вещества са твърдо определени от Постановление № 23 на МС от 29.01.1998 г., а за вещото лице е от значение да определи вида на наркотичното вещество според класификацията му в Приложение № 2.

С оглед всичко изложеното дотук съдът прие, че в хода на производството не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила при проверката и анализа на доказателствения материал по делото и не са налице основания за отмяна на атакувания съдебен акт поради наличието на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК.

От правна страна:

С оглед установената фактическа обстановка е безспорно, че подсъдимият В. К. е осъществил състава на престъплението по чл. 354а, ал. 3, т. 1 от НК, като на 26.05.2019 г. в гр. Разград, без надлежно разрешително е държал високорисково наркотично вещество - 3,4 метилендиоксиметаамфетамин /MDMA/ с нетно тегло 2,81 грама на стойност 112,40 лева, което съгласно Приложение № 1, на основание чл. 3, т. 1 от Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотичните вещества и прекурсорите, са поставени под контрол, включени в Списък 1 - „растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве, поради вредния ефект от злоупотреба с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина“.

Първия съд е обосновал обективните и субективни елементите на престъплението, които не следва да се преповтарят.

Предвид вида, количеството и стойността на държаното наркотично вещество процесното деяние не може да се квалифицира като маловажен случай по смисъла на чл. 354а, ал. 5 от НК. Съгласно чл. 93, т. 9 от НК едно деянието представлява маловажен случай, когато степента на обществената му опасност е по-ниска в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Преценката по този въпрос се прави на основата на фактическите данни по делото, отнасящи се до начина на извършването му, вида и стойността на предмета, вредните последици, данните за личността на дееца и другите обстоятелства, които имат значение за степента на обществена опасност и морална укоримост на стореното. В случая, деянието се свежда до държане на 3,4 метилендиоксиметаамфетамин /MDMA/ с нетно тегло 2,81 грама на стойност 112,40 лева, като се касае за наркотично вещество с по - висока степен на риск за здравето например от марихуаната, а количеството вещество и неговата стойност са значими. С оглед на това степента на обществена опасност на деянието не се отличава съществено от други сходни противообществени прояви. Затова не е налице проявление на маловажен случай по смисъла на чл. 93, т. 9 от НК и възражението на защитата за приложим закон по чл. 354а, ал. 5 от НК е неоснователно.

По наказателната отговорност:

За извършеното престъпление първоинстанционния съд е наложил на подсъдимия К. наказание девет месеца лишаване от свобода, като предвид законоустановения минимален размер в разпоредбата на чл. 354а, ал. 3 от НК и неприложението на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, така определения размер на наказанието без съмнение е незаконосъобразен. В мотивите към присъдата районния съд изрично е посочил, че не намира основанията за приложението на чл. 55 от НК, с който извод настоящата инстанция определено не може да се съгласи. Подсъдимият е съвсем млад човек, към момента на извършване на престъплението не е бил

навършил и деветнадесет години, поради което извършеното деяние донякъде се дължи и на увлечение и лекомислие, присъщо на възрастта му. Освен това същият е неосъждан, учащ и с добри характеристични данни. Изложените дотук смекчаващи вината обстоятелства, наред с изминалия сравнително дълъг период от извършването на деянието до постановяване на присъдата, съдът отчита като многобройни, при които и най – лекото, предвидено в закона наказание се явява несъразмерно тежко. Предвид на това според настоящия въззивен състав са налице предпоставките за приложението на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК и налагане на наказание под най – ниския предел. Настоящата инстанция намира, че адекватно на степента на обществена опасност на деянието и личността на извършителя се явява наказание в размер на седем месеца лишаване от свобода. Както вече бе посочено, подсъдимият е учащ и не реализира доходи, поради което и вземайки предвид и разпоредбата на чл. 47, ал. 1 от НК, съдът на основание чл. 55, ал. 3 от НК прие, че за изпълнение целите на наказанието не е наложително да се налага и наказанието глоба, предвидено наред с наказанието лишаване от свобода.

Правилно решаващият съд е приел, че са налице законовите предпоставки за приложение разпоредбата на чл. 66, ал. 1 от НК и за изпълнение целите на наказанието не е наложително подсъдимият да бъде изолиран от обществото, поради което е отложил изпълнението на наказанието с изпитателен срок, даващ възможност за коригиране на поведението на дееца в насока към спазване законите на страната.

По разноските

Районният съд правилно на основание чл. 189, ал. 3 е възложил извършените по делото разноси в тежест на подс. В. К., поради което и в тази част присъдата на Районен съд - Разград следва да се потвърди.

По веществените доказателства:

Първоинстанционният съд законосъобразно на основание чл. 354а, ал. 6 НК е отнел в полза на държавата веществените доказателства – наркотични вещества, като е постановил след влизане на присъдата в сила същите да бъдат унищожени.

При извършената на основание чл. 314 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на други основания, които да налагат нейното изменяване или отмяна, поради което и предвид посочените съображения, постанови своето решение.

Ето защо и на основание чл. 334, т. 3 във вр. с чл. 337, ал. 1, т. 1 и чл. 334, т. 6, във вр. с чл. 338 от НПК Окръжен съд - Разград

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 33/28.06.2022 г., постановена по НОХД № 124/2021 г. по описа на Районен съд – Разград, като на основание чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК НАМАЛЯВА наложеното на подсъдимия В. Л. К. наказание лишаване от свобода от девет месеца на

СЕДЕМ МЕСЕЦА.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

РЕШЕНИЕТО е изключено от актовете, подлежащи на касационна проверка по чл. 346 от НПК и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____